

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

- Editorial - Ginebra: Participació al CAT
- Degradació de drets sota el règim d'Ortega - Informe ACAT
- La deriva del govern d'Israel
- In memoriam. Per la veritat i la justícia per Facundo
- Assassinats massius a les guerres
- Crides dels socis, juny, juliol i agost
- Titulars i darreres notícies
- Paper mullat, o exportació de mort
- Recomanacions
- Reflexió de Pere Casaldàliga

Editorial - Ginebra: participació al CAT

Sí, amics; la nostra ACAT va participar el 18 de juliol del 2023, a Ginebra, al Comitè contra la Tortura (CAT), a la seu de les Nacions Unides. La nostra Junta va decidir que hi havíem de participar de forma presencial (i no pas de forma telemàtica) per poder combatre millor l'aïllament penitenciari, un cas terrible de maltractament cruel i inhumà. Sobretot, tenint ampli coneixement d'un cas tan flagrant com el de Luis-José Galán. La declaració llegida a Ginebra, per Emili Chalaux, designat per la Junta, i acotada a 2 minuts, la podreu llegir a la [web](#).

Anem a pams. Primer, explicar-vos per què es diu CAT. Doncs, senzillament, perquè "Comitè contra la Tortura" en anglès, es diu: Committee Against Torture. Què fa el Comitè contra la Tortura? Examina els estats cada 4 anys. Per exemple, aquest juliol, el CAT també examinava, a més d'Espanya, a Suïssa i a Romania.

Passem ara a l'examen d'Espanya en Drets Humans. El juliol de 2019, el Regne d'Espanya es va comprometre que la durada de l'aïllament penitenciari no excedís, en el pitjor dels casos, de 42 dies; i que en cas de malaltia greu, el pres fos alliberat de l'aïllament. En veure aquests compromisos, la Junta de l'ACAT va decidir que calia presentar al·legacions a la vista del greu incompliment d'Espanya en aquest punt concret; i, sobretot, per defensar la greu injustícia patida pel nostre amic empresonat a Múrcia.

Doncs bé, onze ONG van presentar queixes contra l'actuació d'Espanya. Les podeu veure en una de les fotos. En l'altra foto veiem la Marie Salphati, representant de la FIACAT a Ginebra, que va ajudar en la preparació del text i em va acompanyar a la sala Wilson, on es van realitzar els debats, com podeu veure en l'altra foto. Fou la FIACAT qui ens va facilitar l'entrada al CAT.

En la sessió del 18 de juliol, les ONG van llegir les seves queixes pel que fa al comportament d'Espanya en matèria de Tortura i Maltractament; i els Relators -Anna Raccu (Moldàvia) i Erdogan Iscan (Turquia)- van formular preguntes a les ONG després d'escoltar les seves queixes. Una de les preguntes va ser si el "Defensor del Pueblo de España" era àgil, útil i si resol·lia coses. Jo vaig respondre que va ser inoperant pel que fa a la nostra queixa relativa a les tres malalties greus de Luis-José i que davant de la fitxa mèdica de la Clínica, no va fer res. Ni tan sols va contestar el nostre e-mail. Altres van titllar-lo d'organisme polititzat i massa proper al poder.

Els dies 20 i 21 de juliol hi va haver la sessió dels Relators del CAT amb els advocats dels Ministeris d'Espanya. Malauradament, no em va ser possible escoltar-ho tot; però sí que us puc dir que els espanyols només parlaven del compliment de lleis i reglaments.

La relatora Raccu va fer diverses preguntes que versaven sobre la durada de l'aïllament a Espanya, i sobre les categories i els tipus de presos en aïllament. Espanya va respondre per escrit a aquestes i altres preguntes, i el CAT ha emès un informe final, que podeu veure [aquí](#).

Afegim que l'ACAT també va presentar el tema de la violència policial espanyola de l'1 d'octubre de 2017, atenent a un interès del CAT sobre aquest punt.

Jo somnio fa temps. Podria ser que algun Relator digués al Regne d'Espanya que a la presó de Múrcia 2 hi ha un pres a qui, per raons humanitàries, haurien d'alliberar immediatament?

Emili Chalaux i Ferrer
President de l'ACAT

Imatge de portada: **Banksy**

Degradació de drets sota el règim d'Ortega - Informe ACAT

Des de l'any 2018 hem anat constatant, mitjançant les notícies, els informes rebuts i les crides urgents, la deriva autoritària del govern nicaragüenc, dictatorial, i les violacions dels drets humans orquestrades amb una creativitat increïble, procurant sempre noves maneres d'humiliar i eliminar tota oposició o crítica. Us n'hem fet cinc cèntims a diversos articles publicats al nostre butlletí¹.

El juny i juliol hem acollit una noia universitària dels EUA treballant 25 hores setmanals com a becària per a la nostra ACAT. Ha estat l'oportunitat de fer un informe recollint aquesta dura realitat i posant així el nostre gra de sorra per tal de publicar dades dels informes rebuts que no podíem publicar com a tals, a causa del perill que podia suposar per a les vides dels seus

autors (defensors i acadèmics). Ella, la Charis Liu, ha fet un excel·lent informe en anglès que hem traduït al català i castellà. Li estem molt agraïts, no només per les moltes hores esmerçades sinó també pel seu compromís. L'informe es titula: **“L'erosió de la democràcia nicaragüenca – Un país sumit en la degradació dels drets sota el Règim d'Ortega”** i el trobareu complet a la [web](#).

En ell es mostra l'abast de la situació, el context sociopolític actual i els precedents que evoca, les violacions amb què es concreta la governança repressiva, els testimonis de les víctimes- supervivents de les violacions dels DDHH individuals i col·lectius, inclosa la persecució de

l'Església catòlica, una cronologia dels esdeveniments i la resposta internacional. I acaba descrivint la iniciativa de les Madres de Abril del *“Museo de la Memoria. Ama y No Olvida”* com a model que facilita, ja ara, recollir la memòria, com diuen elles, en “un camí col·lectiu de resistència i cura de la vida” per tal que, en un futur -esperem que sigui com més aviat millor- aquesta memòria també serveixi per a la justícia, la reparació i contribueixi a la reconciliació i a la dignitat del poble nicaragüenc.

Esperem que la seva difusió contribueixi a fer que la informació estigui a l'abast de tothom i, així siguem cada vegada més els qui donem suport a aquest poble per tal que s'obri camí cap a la veritat i la justícia, deixant enrere la impunitat.

Montserrat Fenosa Choclan
Vicepresidenta de l'ACAT

¹- Ho trobareu a la web, a la secció <https://acat.pangea.org/butlleti/>; al butlletí 139, p.4; al butlletí 143, p.4; i al butlletí 144, p.8.

Foto: AFP

La deriva del govern d'Israel

L'Europa del segle XIX estava marcada per l'antisemitisme, i durant els anys 1891-1892, es van produir pogroms a Rússia. En aquestes circumstàncies, els jueus fugien buscant llocs més segurs. En aquest context, neix el sionisme, un moviment polític colonial, que buscava un país, una "llar" per als jueus. Theodor Herzl va convocar el primer Congrés sionista a Basilea (Suïssa), el 1897, al qual van acudir 200 jueus de tot el món. Van remenar diferents països com a propostes on els jueus poguessin tenir una "llar", l'Argentina, Xipre, Uganda, etc. Finalment, van triar Palestina, ja que es relacionava amb l'herència i la història del poble d'Israel: complia totes les seves expectatives. És clar que hi havia un problema, Palestina estava habitada. Què calia fer amb els habitants de Palestina?

Theodor Herzl buscava suports per a tenir legitimitat per al nou estat d'Israel, i els va obtenir per part del govern de Gran Bretanya. Lord Balfour, en la seva Declaració de 1918, afirmava que "el Govern de la seva Majestat donava suport a l'establiment d'una Llar Nacional per als jueus, a Palestina".

Va coincidir en el temps, el final de la Gran Guerra (la Primera Guerra Mundial), la caiguda de l'imperi otomà, i de l'imperi austrohongarès. Les potències guanyadores del conflicte van formar la Societat de Nacions, i es van repartir els territoris "per a protegir la seguretat i la pau" (Tractat de Versalles article. 4), assegurant als països ocupats la independència, una vegada que es donessin les condicions d'estabilitat i de pau. Palestina va estar sota el Mandat Britànic.

Va haver-hi negociacions secretes, conegudes com els "Acords de Sykes-Picot" (1916), en les quals Palestina quedava com a "zona internacional". Altres negociacions van prometre acords contradictoris: Lord Balfour prometia als jueus un Estat jueu a Palestina amb el suport del Govern de la seva Majestat i, McMahon-Hussein acordaven la independència de Palestina.

La veritat és que, durant el segle XIX i des del començament del segle XX, van anar arribant a Palestina jueus que compraven el territori i colonitzaven el país. Aquests sionistes, o bé havien participat a la Primera Guerra Mundial, o havien rebut entrenament militar amb les forces britàniques.

De fet, el Mandat britànic va durar des de 1917 fins a 1948. Van ser anys de fortes tensions i protestes per part dels palestins, però no es va arribar a cap acord per a les parts.

El febrer de 1947, els jueus van atemptar contra la seu del govern britànic, a Jerusalem, causant 90 morts.

El febrer de 1947, els jueus van atemptar contra la seu del govern britànic a Jerusalem, causant 90 morts. Gran Bretanya va anunciar que es retirava de Palestina i passava el seu mandat a Nacions Unides. **El 29 de novembre del mateix any, Nacions Unides va dividir Palestina en dues parts: el 54% del territori era per a Israel, i el 46% per a Palestina, que va rebutjar aquesta proposta.** El maig de 1948, els sionistes van atacar les poblacions palestines, matant els líders i expulsant de les seves cases els palestins, destruint pobles sencers. Els palestins es van convertir en refugiats en la seva pròpia terra, les seves cases van ser ocupades per colons jueus i molts palestins van haver d'abandonar el país. Aquesta tragèdia es coneix com a "Nakba", que significa "catàstrofe".

Des de llavors, els problemes no han disminuït, més aviat han augmentat. El 1967 va tenir lloc la "Guerra dels Sis Dies", en la qual Israel va ocupar militarment tot el país.

Actualment, a la població jueva no li va gaire millor. El nou govern d'Israel ha celebrat quatre eleccions en els últims cinc anys. En les del 3 de novembre, de 2022, Benjamí Netanyahu va guanyar per la mínima i es va veure obligat a formar govern amb els ultraortodoxos i ultranacionalistes. Això reflecteix els esforços polítics per a promoure una doctrina supremacista jueva.

Itamar Ben-Gvir, ministre de Seguretat Nacional, és un colon de Cisjordània, racista i antiarabista que predica l'odi i la violència contra els palestins, i Bezalel Smotrich, violent contra el col·lectiu LGTBI, un agitador ministre del territori. Quan van accedir al càrrec, van prometre més repressió per als palestins, càstigs per als presos palestins, destrucció d'escoles (una llista de 44), etc., animant els colons a atacar la població palestina. Netanyahu ha dit públicament que els colons han de tenir armes per a defensar-se dels palestins (que són població civil desarmada). Cal dir que, des del començament d'aquest nou govern, els atacs d'Israel contra la població palestina en ciutats com Jenin, Nablus, Huwara, Jericó, la mesquita d'al-Aqsa, etc., han augmentat de manera notable i han causat, enguany, almenys 150 morts, la majoria nois joves, nens, i alguna dona.

Amb el nou govern, els atacs a centres cristians s'han triplicat. Com veuran aquesta situació els sionistes cristians? Com es pot fer costat a governs criminals per interpretacions religioses que no tenen garantia de certesa?

Des del començament del seu govern, Netanyahu ha introduït canvis amb la intenció de reformar el poder judicial. D'aquesta manera, té el control sobre els nomenaments judicials i no permetrà que el Tribunal Superior de Justícia veti lleis aprovades per la Kenésset, és a dir, suprimeix els controls institucionals.

La resposta de la població civil no s'ha fet esperar. A Tel-Aviv i altres ciutats del país els ciutadans s'han manifestat multitudinàriament, en contra d'aquesta reforma i demanen democràcia. Netanyahu ha dividit el país.

Com a resposta a les protestes, el procés de les reformes es va parar fins a maig. Finalment, el pla ha seguit endavant, tot i les manifestacions de molts jueus. Alguns grups han demanat la destitució de Ben-Gvir, que segueix en el govern convidant a la violència contra els palestins, destruint cases, escoles, etc. Tant de bo la comunitat internacional desperti i sumi forces contra el cruel govern d'Israel i, el més important, que aconseguixi establir un Estat Palestí que garanteixi la justícia i la pau per a tots.

Ana Gimeno
Col·lectiu de Dones en l'Església per la Paritat

In memoriam. Per la veritat i la justícia per Facundo

Manifestem el nostre condol a la família de Facundo Molares, perquè els “han matat el fill” com ens va expressar el seu pare. Estem tots de dol, perquè el tracte brutal de la policia envers els manifestants, tan brutal que pot causar la mort d’una persona, fa que tots i totes estiguem de dol. Fins i tot hauria d’estar de dol la policia que, arreu i de veritat, vol complir amb la seva responsabilitat fonamental: protegir les persones que protesten pacíficament. I l’ús de la força va ser il·legítim en la protesta pacífica que es va desenvolupar aquell dia.

Els fets segons els testimonis. El passat 10 d’agost, a la zona de vianants davant l’Obelisc a Buenos Aires, hi havia una assemblea d’alguns militants d’esquerres rebutjant el sistema polític i les eleccions primàries que tindrien lloc 3 dies després, cridant al vot en blanc. Abans d’iniciar-la van parlar amb la policia, informant-los que no tallarien el trànsit perquè només era una assemblea i que tampoc farien foc. Quan s’acabava l’assemblea i Facundo Molares va acabar de parlar, es va retirar cap a un costat per tal d’encendre el cigarret i fumar, posant-se bé per esquivar el vent. Però llavors la policia va córrer cap als manifestants i en van detenir 8, els van colpejar i els van aixafar contra el terra boca terra. Facundo tenia 2 policies sobre d’ell, aixafant-lo. Tot a plena llum, a un lloc ple de càmeres de seguretat i amb periodistes que van registrar-ho. La fotoperiodista Susana Maresca va alertar la policia que Facundo estava morat, que el giressin. Van trigar a girar-lo i a ella li va semblar que era mort. La reanimació cardiopulmonar la va iniciar una policia

deu minuts després i mitja hora més tard arribava l’ambulància que va traslladar-lo a l’hospital. Al cap de mitja hora certificaren la defunció per aturada cardíaca. Als altres detinguts els van portar a comissaria i van ser alliberats al cap d’unes hores. El dia 11, la fiscal denegà el permís per assistir a l’autòpsia al pèrit forense designat per la família.

Fiscalia va fer un comunicat amb el resultat: “va morir a causa de congestió, edema, hemorràgia pulmonar-cardiopatia dilatada”

Però es van afanyar a fer-la i, el mateix dia 11, Fiscalia va fer un comunicat amb el resultat: “*va morir a causa de congestió, edema, hemorràgia pulmonar-cardiopatia dilatada*”, dient que la mort va ser pels seus antecedents mèdics de risc, i que altres lesions que presentava (lesió inguinal dreta, fractures de costelles i infiltrats de sang al tòrax) eren compatibles amb les maniobres mèdiques de reanimació. Fins al dia 17 no els van donar el número d’expedient penal per accedir-hi a la informació. **El dia 18 des de l’ACAT vam escriure al jutge demanant l’autorització per a una autòpsia independent i que donessin el cos a la família per donar-li sepultura**, com demanaven. La mateixa tarda del dia 18 d’agost els van lliurar les despulles de Facundo amb la condició que, per tenir-lo amb ells, renunciessin a fer-li l’autòpsia.

Imatges:
Infobae

Les autoritats han intentat separar l'actuació policial de la mort de Facundo, justificant-la. Els mitjans afins a l'Estat no han mostrat els vídeos de la zona. Les versions oficials no s'ajusten amb la dels testimonis ni als vídeos. Es van sumant les irregularitats judicials a les policials. I s'obren interrogants com per exemple, per què s'hi van acarnissar just quan el van veure aixecar-se?

Qui era Facundo. Facundo Molares Schöenfeld era un argentí de 47 anys, activista i fotoperiodista molt compromès amb causes antiimperialistes. A l'ACAT acompanyem la seva família, demanant justícia, des del desembre del 2019 quan, després de ser enviat per la Revista Centenario a cobrir les eleccions i el cop d'estat, va ser empresonat 13 mesos a Bolívia en condicions inhumanes¹.

Deixem que Facundo mateix ens digui qui és²:
 "Sóc un lluitador social. Des de molt jove vaig abraçar les idees de solidaritat i de progrés de la societat. En la meua joventut vaig militar a les files guerrilleres de las FARC a Colòmbia. El 2017 van acabar els diàlegs per la pau amb la signatura de l'Acord del que en sóc part dels signants, i això va determinar el meu retorn a l'Argentina. Des de molt jove vaig abraçar la solidaritat social, la solidaritat internacional, perquè no hi ha ésser humà al món

que em sigui aliè. Amb això, els revolucionaris, els comunistes, els cristians, tenim un mateix origen i una mateixa convicció: que no hi ha patiment al món comès contra un ésser humà que no ens toqui com a persones, que no ens toqui com a pobles. La solidaritat que he exercit durant tota la meua vida, m'ha portat a diferents escenaris del món on sempre he manifestat el meu esperit i la meua convicció molt ferma pels drets populars, pel dret a la vida, a l'expressió, per una vida digna... Aquest missatge i compromís internacionalista, humilment crec que em va treure la categoria d'animalitat i em va enlairar a la categoria d'ésser humà."

Ara ens cal seguir demanant veritat, justícia i reparació, al costat de la família. Sabem que en Facundo descansa en pau, el Pare/Mare Déu segur que l'ha rebut com a fill estimat amb una abraçada molt i molt gran.

Montserrat Fenosa Choclan
 Vicepresidenta de l'ACAT

1- Els detalls de la seva trajectòria, que aquí no repetim, els trobareu a altres articles de butlletins anteriors. Els darrers són: Butlletí 135 p.11 ; Butlletí 140 p.4 i Butlletí 142 p. 8, dins l'enllaç <https://acat.pangea.org/butlleti/>

2- De l'entrevista que li van fer el 2022 a Ezeiza I.

Desde Ronda de Madres
 repudiamos el asesinato del
 compañero Facundo Molares.
 Larreta es responsable.
 Facundo no se descompensó,
 lo mató la policía.
 No creemos que eligieran al
 azar: estamos convencidos
 de que sabían quién era.
 Justicia por Facundo. Su
 asesinato no debe quedar
 impune.
 Libertad a todos los detenidos!

RONDA DE MADRES
PLAZA 25 DE MAYO
R O S A R I O

Assassinats massius a les guerres

Acabo de llegir el llibre: “*És possible un món sense guerres*”, de lectura ràpida, escrit per Ímac Xiom i per Sèllav Évilo. L’he trobat excel·lent, per la seva descripció de la temàtica de les guerres actuals, de llurs causes i de llurs conseqüències. És una evidència que, a les guerres, es produeix un nombre important de tortures i d’assassinats. Per aquesta raó, una entitat com l’ACAT ha d’estar sempre en contra de les guerres.

Una quantitat important de morts en guerres es produeix per bombardejos, com per exemple, els de Corbera d’Ebre i el de Gernika on, per ordre de Franco, l’aviació nazi va provocar moltes víctimes. El cas de Belchite és diferent, ja que la cruenta batalla entre els dos bàndols de la guerra civil va ocasionar un nombre molt gran de baixes.

Aquest agost del 2023, amb motiu de les vacances, he pogut visitar el poble màrtir i el memorial d’Oradour sur Glane, prop de Limoges, a França. Aquest extermini no va venir d’un bombardeig sinó d’un pla diabòlic molt ben preparat per les SS de l’Alemanya de Hitler. Fou el 10 de juny de 1944, tan sols quatre dies després del desembarcament dels aliats a les platges de Normandia.

Tot va consistir en esborrar un poble del mapa, assassinant tots els seus habitants (642). Només una dona i cinc homes van poder escapar a la barbàrie i gràcies a un d’ells, Robert Hébras, que va morir fa pocs mesos, i al testimoni d’una dona, la Història va poder conèixer els detalls d’aquest horrorós crim.

El terrible assassinat en sèrie que va esborrar del mapa Oradour sur Glane es va produir en ben poques hores. Un regiment de les SS, a les nou del matí, va fer una reunió secreta en un poble situat a uns 10 Km d’Oradour. El comandant Dickman convocà també el lloctinent Kleiss de la Gestapo per ordinar tot el pla diabòlic, que fou executat el mateix dia per diverses desenes de SS.

L’estratègia estava basada en actuar amb mètode i sang freda, aliats amb una perversitat extrema. Les milícies SS, en baixar dels seus vehicles, anaven, per mitjà d’altaveus, dient als habitants d’Oradour que sortissin de llurs cases per concentrar-se tots a una esplanada del poble. Això es feia però, tenint tot el poble envoltat de milicians hitlerians que impedien tot intent d’evasió. El mateix Hébras diu que ell no va remarcar mai cap animositat per la part dels SS. Alguns SS parlaven entre ells, reien i fins i tot donaven la impressió de complir una simple missió de rutina; però en cap cas, d’estar preparant una exterminació massiva. La gent concentrada a l’esplanada pensava que els ale-

manys únicament procedirien a un control d’identitat rutinari. Però el que els habitants d’Oradour ignoraven, o no volien pensar-hi, era el “currículum” sanguinari de les milícies SS.

Llavors, una ordre manà dividir tots els homes en sis grups i cada grup fou dirigit cap a un punt del poble, per tal de separar els grups entre ells. Les dones i els nens, en canvi, van ser dirigits cap a l’església del poble i amuntegats allà. No cal dir que els sis grups d’homes eren vigilats per milícies en posició de tir.

De cop i volta, a les 16 h., es va sentir una explosió de granada. Sentint aquest senyal, els soldats alemanys, disposats darrera de les metralladores, van començar a disparar en tots sentits fent caure tots els homes els uns sobre els altres. Olor de pólvora, barrejat amb crits terribles de la gent, i sang per tot arreu. Després, el cop de gràcia executat pels milicians alemanys. En Robert Hébras se’n va poder salvar gràcies a l’immobilisme demostrat durant el cop de gràcia. Aquesta actuació va repetir-se en els sis grups d’homes.

També a les 16 h., les dones i els nens van ser cremats vius dins l’església, junt amb explosions i tirs de metralladora. Tant sols una dona es va salvar, fugint miraculosament per la finestra, i va poder explicar el calvari terrible patit per dones i nens.

El pla maquiavèlic i diabòlic tenia com a objectiu que ningú no en sortís supervivent per poder explicar els fets; però, per sort, n’hi va haver. Entre els quals, el qui va escriure tot el succeït.

Hi va haver també els casos de Lidice (Txèquia) (1942) i Lipa (Croàcia) (1944), on les milícies hitlerianes van actuar de manera exactament igual que a Oradour. Per tant, assumim que aquesta manera de procedir, d’exterminar població civil innocent, estava escrita en els manuals de les tropes de Hitler.

Per acabar, recordar que si a totes les guerres es complissin les lleis i tractats internacionals que diuen clarament que els atemptats contra la població civil són crims de guerra, ja seria un avenç important en Drets Humans. Estem al segle XXI, no hem avançat gens, perquè a les guerres mediàtiques actuals ens ensenyen encara molts atemptats contra població civil, del tot innocent.

Seria possible parar tot això d’una vegada?

Emili Chalaux i Ferrer
President de l’ACAT

Crides dels socis

La primera crida de juny planteja el cas d'un home de l'Iran al qual se'l responsabilitza de la mort d'un noi que es trobava al marge d'una manifestació, dins del cotxe familiar amb la seva mare, quan al carrer hi passava una de les nombroses manifestacions que van seguir l'assassinat de Mahsa Amini. Al noi el van matar els trets disparats per les forces de seguretat que reprimien la manifestació, com també a altres sis persones, però el fet que aquesta víctima tingués 9 anys ha portat a presentar per televisió un acusat, que sembla no haver-hi ni estat present aquell dia, detingut al cap de 35 dies, triat i obligat a admetre la culpabilitat a través de la tortura. Per ara, aquest acusat està condemnat a mort.

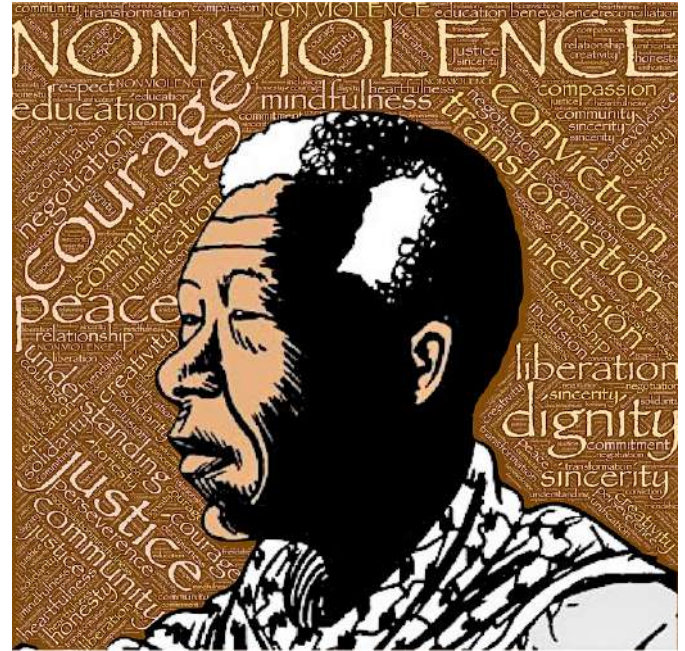
La segona crida es refereix a un alertador i defensor dels drets humans anticorrupció que ha estat empresonat dues vegades a Algèria, i ara està en presó preventiva d'una tercera. Les acusacions contra ell tenen la vaguetat habitual dels casos que no es volen aclarir del tot i l'han portat a una vaga de fam, iniciada el 25 d'abril, per a protestar contra la seva detenció arbitrària.

La tercera crida mostra el mal comportament de les autoritats de l'estat mexicà de Quintana Roo amb motiu de l'extrema duresa feta servir en la repressió de la manifestació feminista que protestava a Cancún per l'assassinat, el 7 de novembre del 2020, de Bianca Alejandra Lorenzana Alvarado, el cos de la qual va aparèixer l'endemà en unes bosses d'escombraries als afores de la ciutat. La manifestació, que va tenir lloc el dia 9 de novembre, va ser reprimida fins i tot amb armes de foc i tres manifestants van ser clarament víctimes de trets dirigits directament contra ells. Unes altres vuit persones foren detingudes arbitràriament i sotmeses a tortures i algunes a violències sexuals.

La primera de juliol presenta el cas d'un defensor i formador en drets humans detingut al Camerun per haver denunciat les tortures de civils dutes a terme per un oficial de l'exèrcit, en una situació de guerra civil entre la part anglòfona del país, a la qual se li respectava la llengua des de la independència, i el govern central que, des de fa cinc anys ho vol unificar tot en el francès.

La segona de juliol és dedicada a un cas del Marroc, també exemple d'una defensora dels drets humans inculpada amb càrrecs no gens clars per a poder-la empresonar: ofensa al rei, ultratge a un funcionari públic, ultratge a un organisme reglamentat per la llei, menyspreu de decisions judicials, difusió i distribució d'al·legacions falses: cinc anys de presó!

La tercera tracta de la situació d'una defensora del dret a les terres ancestrals, a Mèxic, la qual es troba processada per deu accions de defensa contra unes concessions de carreteres i autopistes que no semblen correctes del tot, ja que les autoritats han estat empenyes per les constructores a impedir les manifestacions legals que s'hi oposaven. Actualment, una investigació periodística sembla poder permetre el desbloqueig de la situació.

La primera crida d'agost exposa el cas d'un periodista i home de negocis de Hong Kong, molt preocupat per la llibertat de premsa, però al qual se li han anat tancant les possibilitats d'informar correctament i actualment està en risc de ser condemnat a cadena perpètua.

La segona crida ve provocada pels molts estats que formen la república de l'Índia, en els quals els requisits per permetre les manifestacions pacífiques varien molt d'un lloc a l'altre i, en molts casos, no es poden fer manifestacions sobre la necessitat d'actuar davant el canvi climàtic. La crida ha estat redactada per a procurar que els diferents estats siguin més permissius en les manifestacions d'aquest tipus.

La tercera crida, sobre Rússia, presenta el cas d'una infermera militant dels drets humans que ha efectuat denúncies de casos de corrupció, de persecucions motivades per consideracions polítiques, desaparicions forçades i detencions arbitràries de defensors dels drets humans. Està empresonada i no rep els tractaments mèdics que necessita.

Titulars i darreres notícies

Un jutge ordena retirar les boies amb ganivetes del Ríó Grande i dona la raó a Biden

[ccma.cat \(07.09.2023\)](#)

Justícia per a Victor Jara, 50 anys després

[elnacional.cat \(29.08.2023\)](#)

L'Alt Karabakh es rendeix davant l'Azerbaidjan

[elpuntavui.cat \(20.09.2023\)](#)

Catalunya va rebre més de 10.000 sol·licituds d'asil el 2022, 2.000 més que l'any anterior

[publico.es \(19.06.2023\)](#)

Paper mullat, o exportació de mort

L'elit que governa Aràbia Saudita i la seva coalició militar ha portat a terme nombrosos atacs aeris indiscriminats i desproporcionats en zones civils del Iemen des de fa anys: han atacat habitatges, escoles, hospitals, mercats, mesquites, vaixells de refugiats, casaments i enterraments, segons prova Amnistia Internacional (veure: <https://www.es.amnesty.org/en-que-estamos/temas/armas/>). S'ha documentat que Aràbia Saudita ha comprat armes per valor de més de 18.000 milions de dòlars.

I com aconseguen els saudites aquestes armes? Bahri és la companyia naviliera nacional d'Aràbia Saudita, des del 1978 amb una flota d'almenys 84 vaixells en explotació, que s'ha convertit en una de les més importants flotes mercants i logístiques del món, incloent-hi grans petrolers, transport de productes químics, vaixells tanc i altres per a usos múltiples.

I què passa amb això? Doncs que en virtut del Tractat sobre el Comerç d'Armes (i també per la legislació de la UE) a què és subscript el Regne d'Espanya, té estrictament prohibit subministrar armes als membres d'aquesta coalició d'Aràbia Saudita i Unió dels Emirats Àrabs per ús al Iemen o donar suport a la logística d'aquest subministrament.

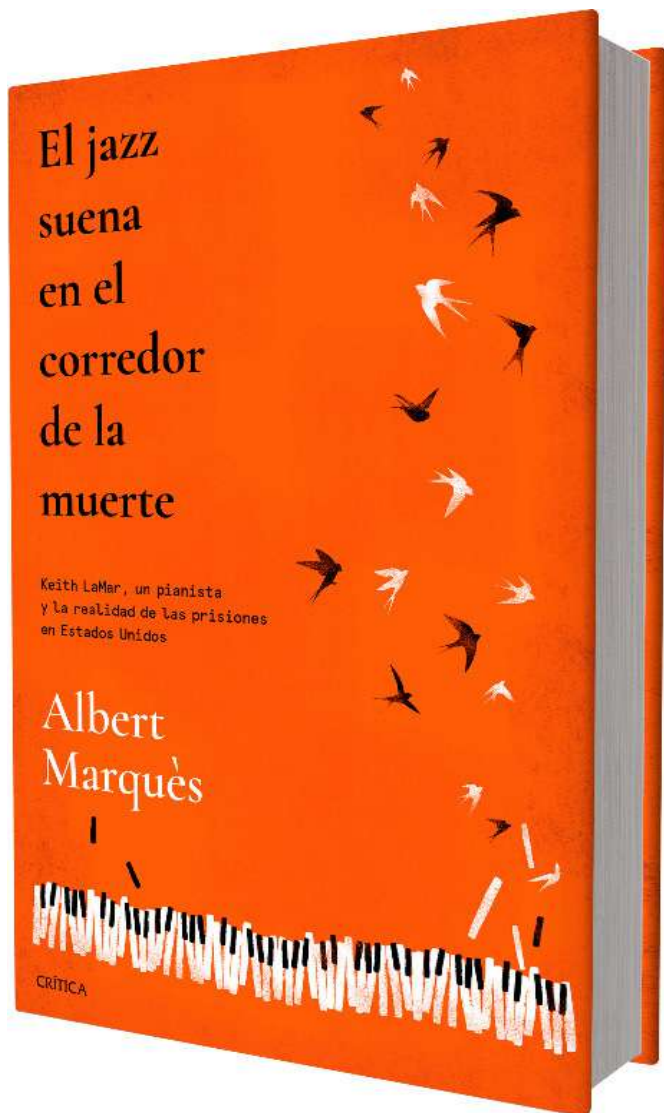
El Bahri Hofuf és un dels vaixells de la naviliera Saudita. En el seu períple de navegació, el 29 de juny del 2021 va atracar al port de Cadis provinent dels EUA (que no ha subscript el Tractat), seguint una ruta habitual per al transport d'armament, i que també atraca a Sagunt. Aquest vaixell va atracar després al port de Gènova on els estibadors portuaris, contravenint la prohibició de fotografiar el contingut dels seus cellers, van fer unes fotos on es mostren contenidors carregats d'explosius, i helicòpters militars d'atac 'Apache', que són usats per a l'atac indiscriminat de la població al Iemen. (vegeu: <https://www.publico.es/politica/fotos-verguenza-barcos-saudies-atracan-espana-llevan-helicopteros-guerra-violan-tratado-armas.html>)

Cantabrian Integrated Logistics Services, S.A és l'agent general a Espanya de la naviliera Bahri des d'abril del 2016, i està encobert pel govern espanyol, que afirma que aquest transport és l'habitual de la naviliera i està en línia amb el Tractat, encara que la realitat demostri el contrari.

Si no controlem i exigim responsabilitats sobre el que fan les grans corporacions i els nostres governs, el que anomenem "democràcia" és paper mullat.

Oriol Llobet i Rivas
Tresorer de l'ACAT

Recomanacions

Albert Marquès (vegeu *butlletí* 145, pàgina 3) ha escrit un llibre explicant el cas de Keith LaMar, i la campanya pel seu alliberament, titulat “*El jazz suena en el corredor de la muerte*”.

“*El Jazz suena en el corredor de la muerte*” ens mostra la realitat del sistema penitenciari estatunidenc a través de la història de Keith Lamar, un afroamericà en el corredor de la mort.

Podeu encarregar-lo a la vostra llibreria de confiança o a través del web: <https://www.planetadelibros.com/libro-el-jazz-suena-en-el-corredor-de-la-muerte/380525>

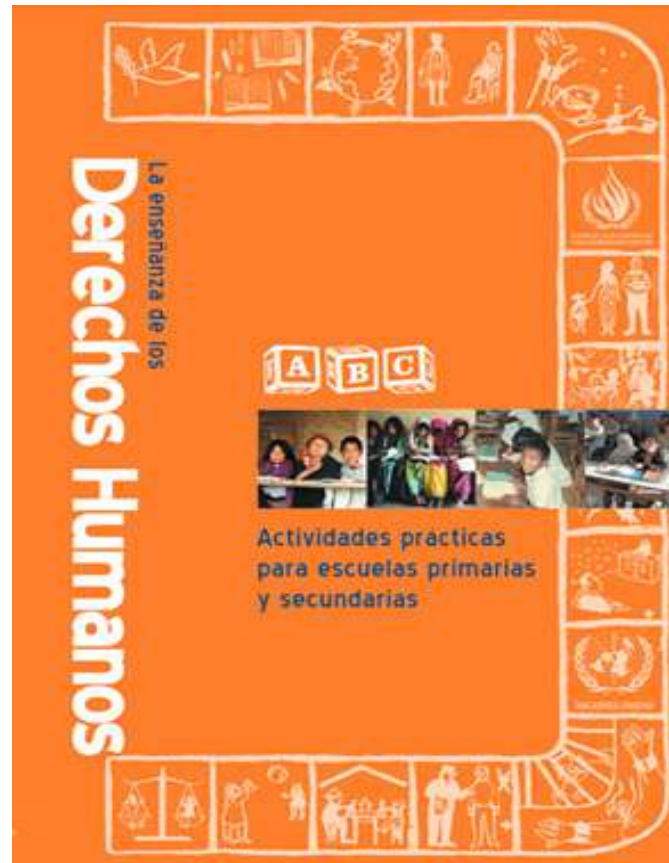
La meitat dels beneficis van a l'organització *Justice for Keith LaMar*, organització sense ànim de lucre que lluita per alliberar el Keith i que lidera ell mateix.

Amb “*ABC: La enseñanza de los derechos humanos*” s'ha volgut crear un instrument per a l'educació dels drets humans fàcil d'usar així com un marc polifacètic per a tractar diversos aspectes dels drets humans bàsics.

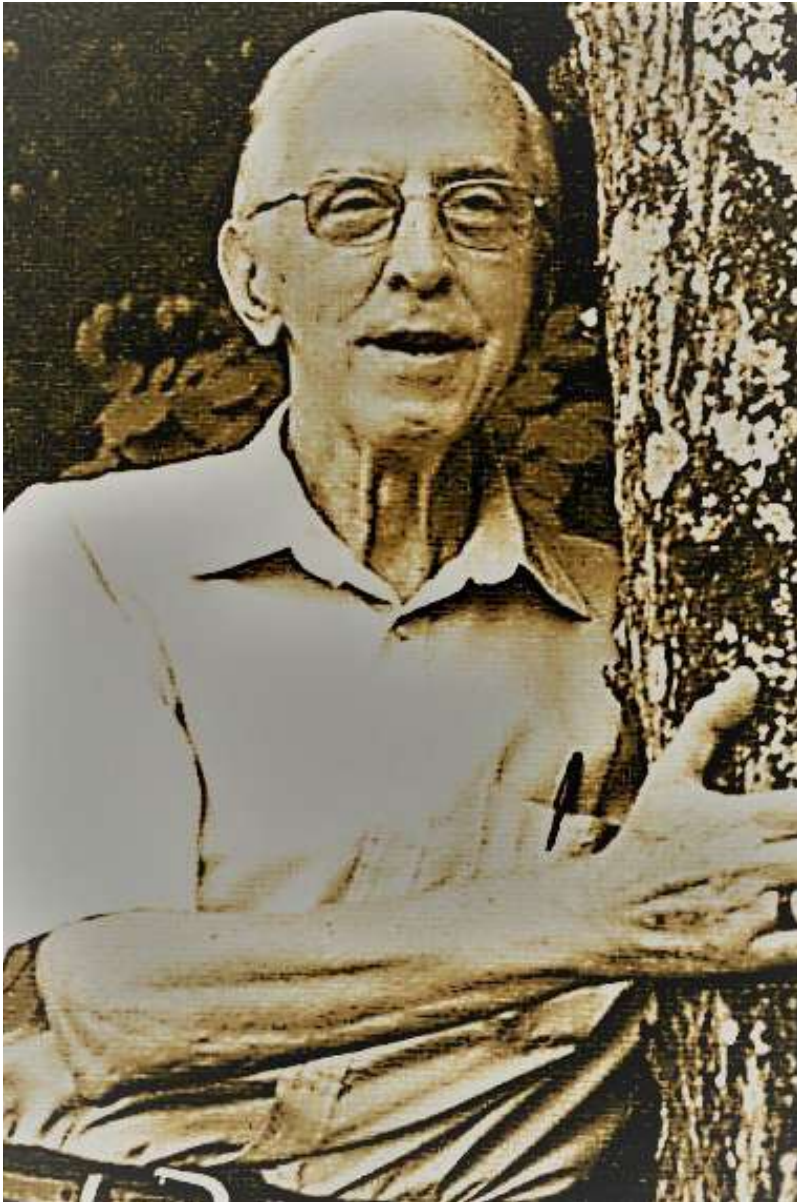
En aquesta publicació, de les Nacions Unides, s'ofereixen consells pràctics als professors i altres educadors que vulguin fomentar el coneixement dels drets humans i les activitats en aquest camp entre els alumnes de les escoles primàries i secundàries, i es proposen diverses activitats didàctiques.

Aquesta publicació no ha estat concebuda com a llibre de text d'una assignatura més dels programes d'estudis —que de ben segur ja estaran sobrecarregats— sinó com a ajuda per a introduir els aspectes dels drets humans en les matèries que ja s'ensenyen a les escoles.

El podeu descarregar gratuïtament, en pdf, en aquesta pàgina: <https://www.ohchr.org/es/publications/human-rights-education-series/abc-teaching-human-rights-practical-activities-primary>

Amics i amigues, si sabeu de llibres, films, teatre o activitats culturals o socials, interessants en drets humans, feu-nos-ho saber, si us plau, per afegir-los a aquesta secció. Gràcies.

S'ha de fer política, si senyor,
i no es pot fer religió veritable,
sobretot religió cristiana,
sinó es fa també política. Tot és política,
encara que la política no ho és tot.

En amor, en fe i en revolució
no es possible la neutralitat.
L'expressió "no violència"
no ha de ser sinònim de passivitat.
La revolució l'hem de començar
dins el cor.

No hi ha veritable pau si no
està fonamentada en la justícia.
Aquell que no és totalment honest
en el seu dia, no pot arreglar el món.

La causa indígena m'ha fet més català.
Les tribus prohibides m'han ajudat a
retrobar la meva sempre maltractada
tribu.

El fet de ser català m'ha tornat
més sensible al problema de la
llengua i la identitat dels indis,
i m'ha ajudat a no caure
en l'imperialisme cultural.

Pere Casaldàliga

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Web: <https://acat.pangea.org>

Correu electrònic: acat.secretaria@pangea.org

Anglí, 55 (08017 – Barcelona)

Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)

Donatius a:

<https://acat.pangea.org/fes-una-donacio/>

Accedeix a la nostra web:

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

L'ACAT és una associació **ecumènica** que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, l'ACAT ja existeix a 30 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria col·laborar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres a <https://acat.pangea.org/collabora-i-fes-te-soci/>

Dipòsit legal B-17275-1987